

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 217/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. S. P., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5 C 133/07-77 zo 6. marca 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 223/2009-119 zo 17. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2011 doručená sťažnosť Ing. J. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. S. P., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 133/07-77 zo 6. marca 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co 223/2009-119 zo 17. marca 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Košice II 8. januára 2007 domáhal, aby bol žalovaný (Slovenská republika – zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, pozn.) zaviazaný nahradiť mu škodu vo výške 43 241 Sk, t. j. 1 435,33 € v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu, že *„jeho sťažnosť, ktorú podal na postup vo vyšetrovaní jeho trestného oznámenia pre krádež plynového kotla v obci L., vyhodnotila Sekcia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úrad kontroly MV SR ako dôvodnú“*. K postúpeniu veci z Okresného súdu Košice II na okresný súd došlo 5. marca 2007, pričom okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 133/07-77 zo 6. marca 2009 žalobu zamietol. Krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom č. k. 23 Co 223/2009-119 zo 17. marca 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Vzhľadom na tú skutočnosť, že rozsudok súdu prvého stupňa bol potvrdený Krajským súdom, neboli dané podmienky na to, aby sťažovateľ mohol podať dovolanie proti týmto rozsudkom. Z uvedeného dôvodu sme dňa 07. 12. 2010 podali Podnet na mimoriadne dovolanie podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a navrhli sme, aby generálny prokurátor SR na základe nášho podnetu ako účastníka konania po zistení, že hore uvedenými právoplatnými rozsudkami súdov bol porušený zákon, a že to vyžaduje ochrana práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, podal proti týmto rozhodnutiam súdov mimoriadne dovolanie.

Krajská prokuratúra Trnava listom zo dňa 09. 02. 2011, ktorý bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa dňa 21. 02. 2011 naše námietky uvádzané v podnete na

podanie mimoriadneho dovolania neuznala za dôvodné a náš podnet ako nedôvodný odložila.

Zo strany sťažovateľa boli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky (podanie žaloby a odvolania proti rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede), nebolo možné podať dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti a taktiež bol podaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol ako nedôvodný odložený. Vzhľadom k tomu, že neexistuje ďalší riadny, či mimoriadny opravný prostriedok v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, sú splnené podmienky na to, aby vec preskúmal v rámci svojej subsidiárnej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy ústavný súd. Je zachovaná 2-mesačná lehota, ktorá začala plynúť doručením rozhodnutia Krajskej prokuratúry Trnava dňa 21. 02. 2011...

Nemôžeme súhlasiť s právnym záverom súdov, že neboli splnené podmienky na priznanie uplatneného nároku pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a zisteným nesprávnym postupom polície. Sme presvedčení, že právoplatné rozhodnutia prvostupňového a druhostupňového súdu spočívajú a vychádzajú zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože sťažovateľovi bola spôsobná škoda nečinnosťou vyšetrovateľa, pretože keby si riadne plnil svoje povinnosti, mohol byť páchatel' trestného činu krádeže odhalený a sťažovateľ si mohol škodu uplatniť priamo od neho. V dôsledku toho, že vyšetrovateľ ani nevykonal ohliadku miesta činu, nevy počul svedkov, zanedbal svoje povinnosti a v konečnom dôsledku spôsobil škodu sťažovateľovi.“

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Dunajskej Strede v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 133/07 ako aj Krajský súd Trnava potvrdzujúcim rozsudkom č. k. 23 Co 223/2009 porušili základné práva Ing. J. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 133/07 ako aj potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu Trnava č. k. 23 Co 223/2009 Ústavný súd zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ing. J. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, ktorú je Krajský súd Trnava povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa zistení ústavného súdu napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim napadnutým rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2010, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 21. apríla 2011, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 19/01).

Ústavný súd sa preto nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že plynutie dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začalo až dňom doručenia mu „*rozhodnutia krajskej prokuratúry Trnava dňa 21. 02. 2011*“. Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnym prokurátorom Slovenskej republiky nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Samotný podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe tohto zistenia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011